

Bert Keizer

Geesten kweken die bovengemiddeld weten te twijfelen

Tijmsiroop

De studie geneeskunde is, al anderhalve eeuw, een problematische onderneming. Het doel is tweevoudig: het resultaat moet enerzijds een arts zijn die weet hoe te handelen. Maar we hebben het over een academische studie, dus moet de uitkomst ook zijn dat we geesten kweken die op een bovengemiddeld niveau weten te twijfelen. Van dit laatste komt niet veel terecht. Medische studenten zijn al die jaren zozeer bezig zichzelf vol te zuigen, of te laten gieten, met feiten, weetjes, enzymen, geneesmiddelen, methodes en technieken dat er nauwelijks tijd of ruimte bestaat om dat alles ook eens te testen op een eventueel poppenkastgehalte. Ze hebben dan ook nauwelijks oog voor een van de grappigste verschijningen in het medisch theater: drogisterij die vermomd in een witte jas rondstapt als wetenschap. Ik heb het niet over drogisterij die drogisterij is, hoewel je ook daar voor verrassingen kunt komen te staan. Zo hoorde ik deze week voor het eerst iets over een zwakzinnig zusje van Souvenaid (het anti-dementiedrankje). Het gaat om Respifor: 'een aanvullende kant-en-klare drinkvoeding bij de dieetbehandeling van patiënten met COPD'. Wist u eigenlijk dat er een dieetbehandeling bestaat bij COPD? Je moet het ze nageven bij Nutricia. Als het erop aan komt een witte jas om onzin heen te draperen, dan zijn ze weergaloos. Onder de echte medicijnen die het meest frequent op drogisterij-basis worden ingezet vormen antibiotica een betreurenswaardige hoofdmoot. Laten we het niet over de zogeheten 'antidepressiva'

hebben, er is al ellende genoeg in de wereld. Maar de neiging om antibiotica voor te schrijven is volgens collega S. het verschil tussen artsen en mensen met gezond verstand. Hoe gaat zo iets? Meneer H. heeft vage onderbuikkachten. Geen koorts, wel ziek. Hij hoest niet. Plasje opvangen gaat niet. Hij is dement en vergeet dat wij zijn plas willen hebben. O ja, de CRP is 80. Onze nieuwe aios is nogal voortvarend en hij wilde meneer wel even katheteriseren om de zaak diagnostisch rond te krijgen. Dat wist ik nog af te wimpelen, maar tijdens mijn afwezigheid op de volgende dag had hij in overleg met een andere collega toch maar besloten om Augmentin te starten. 'Want die man was echt ziek.'

Regeren is vooruitzien, dus vroeg hij: 'Als meneer niet meer kan slikken, gaan jullie dan ook over op intramusculair ceftriaxon?' Want zo ging dat in zijn vorige huis. Toch wel bizar de vasthoudendheid waarmee men dan bereid is voort te rennen in volstrekt duister.

Later die middag werd hem om een hoestdrankje gevraagd. Hij wist niet wat hij moest voorschrijven en ik adviseerde tijmsiroop. Hij keek me ongelovig aan: 'Tijmsiroop? Werkt dat dan?' Het zal didactisch niet kloppen, maar ik kon het niet helpen om op te springen met een luid: 'Nou heb ik je!' Als het om een zentraining ging, was dit het moment van SATORI! ■